

וחזקה משדה, לא הוי אלא צבה"ג דמשוין
 אשה לשדה לכל עניניה, ומשו"ה כל קיחה
 דמהני בשדה מהני באשה, וע"ז כתבו דהא
 פשיטא דלא גמרי' קיחה קיחה לעשות אשה
 ככל עניני שדה, אלא גמרי' דקיחה דאשה
 היינו בכסף.

ה.

ביאור דברי רש"י מקושיות התום'
 במה דהקשו בתום' לרש"י דאם ילפי' קניני
 אשה מקניני שדה, א"כ ילף נמי שטר
 וחזקה, כזר נתבאר לעיל דעיקר מה דחליפין
 קונה באשה צהו"א, לא הוי מקיחה קיחה,
 אלא מדין דחליפין דקונין כל דבר, וכמוש"נ
 מלשון הרי"א"ז דאע"ג דחליפין קונין כל דבר,
 כו', האשה אינה נקנית בכך, וקושית הגמ'
 דנילף מקיחה קיחה היינו, על המעשה,
 דהמעשה דחליפין הוי מעשה דקידושין,
 מעשה דאית ליה שם קידושין, אבל עיקר
 הקנין לא יליף מהתם, וכמוש"נ לעיל בדברי
 רש"י.

ובזה דהקשו דא"כ דאינה מקודשת משום
 דגנאי הוא לה, א"כ פשטה ידה
 וקבלה, תתקדש צפחות משו"פ, (- וכיון שכן
 לא יהא דין דבטיל לה לתורת חליפין
 דקידושין, אחר דשייך נמי צפחות משו"פ
 היכא דפשטה ידה וקבלה).

האמנם יש מקום לחלק, דהכא אי' צרש"י
 דגנאי הוא לה, והיינו דנתינת
 כלי צפחות משו"פ לקנין, הוי גנאי לה
 צמהותו, ומשא"כ דדין דצ"ש שכן אשה

צמעשה, ומעשה נתינה דחליפין לאו מעשה
 כסף הוא, ואע"ג דעדיין דמי לכסף
 וכעין כסף הוא, אינו מטעם כסף.

ומשו"ה צע"כ מהני, דהתם סגי צמה
 דדמי לכסף, כדאי' בתום' גיטין
 לט: (ויעוין צרא"ש שם), ובקרקע צודאי'
 מהני, ורק צקידושין לא סגי צהא די' צה
 כסף ודמי לכסף, דצעינן למילף דהמעשה
 נתינה הוות מעשה לקידושין, וליכא למילף
 כיון שאין לחלק צקנין.

ובמש"נ יש לצאר עוד צלשון התום',
 דצקושיתם על דצרי רש"י כתבו
 וז"ל, כיון דס"ד השתא למגמר קניני אשה
 מקניני שדה, א"כ אשה נמי תקני צחזקה
 כו', הרי דפירושו הס"ד לרש"י, דגמרי'
 קניני אשה מקניני שדה, וצדצרי
 ר"ת כתבו וז"ל דהא פשיטא דלא גמרינן
 קיחה, לעשות אשה ככל עניני
 שדה, כו' הנה לא כתבו דלא גמרינן מקיחה
 לעשות קניני אשה כקניני שדה,
 וכמוש"כ צקושיתם אדצרי' רש"י, אלא כתבו
 לעשות אשה ככל עניני שדה.

וביאור הדצרים דצדעת רש"י למדו התום',
 דגמרי' מקיחה קיחה קניני אשה
 מקניני שדה, ומשו"ה הקשו משטר
 וחזקה, וכדמבאר צרש"א דיליף קניני אשה
 מקניני שדה, אבל ר"ת הא מפרש, דגם צכסף
 לא יליף קנין כסף דאשה, מקנין כסף
 דשדה, אלא דיליף הקיחה עצמה שהיא
 צכסף, ואם היינו רוצים ללמוד גם שטר

והנה צרש"א פי' דבחליפין אפי' שו"פ
הויא גנאי הוא לה, כיון דלאו צגופן
היא מתקדשת אלא צדיק, וכיון דדיקן צתורת
דמיס היא פחות משו"פ הוי גנאי הוא לה,
האמנס צרש"י א"י דצטיל לה תורת
חליפין, ומשמע דלאו משום דגנאי הוא
לה ציותר משו"פ, אלא דמה דגנאי הוא לה
צפחות משו"פ, הוא סיבה שיצטיל ציותר
משו"פ.

וברמב"ן הקשה על רש"י וז"ל דמ"ש הרב
זל הלכך צטל תורת חליפין
צקידושין, איני יודע למה צטל, כיון
שצפחות משו"פ לא נצטלו מחמת
פסול קנייתן, אלא מחמת קפידתה
של אשה.

ומבואר צרמב"ן דאס היה צפחות משו"פ
פסול צקנייתן, הויא א"ש
מה דהוי סיבה שיצטל תורת חליפין גם צשיש
צו שו"פ, אלא דקשיא ליה דפחות משו"פ לא
הוי מחמת פסול, אלא מחמת קפידתה.

אבל לרש"י דמצואר צתוס' הרא"ש, דהויא
פסול צקנייתן צפחות משו"פ, ולא
מקפידתה צעלמא, א"ש דמשו"ה צטל לה
לתורת חליפין גם צשיש צו שו"פ.

מקפדת על ענמה ואינה מתקדשת צפחות
מדינר, התס לא הוי גנאי צמהותו, אלא
דאשה מקפדת, ומשו"ה נמי התס פריך
מצנתיה דרב ינאי דקפדו אנפשיהו,
ודמיא ממס לדינא דצ"ש דאשה
מקפדת על ענמה, אבל הכא דהנתינה
מצד ענמה ומהותה הוות גנאי הוא לה,
לא קשיא מצנתיה דרב ינאי, ולא שייך צה
דפשטה ידה וקיצלה, דצטלה דעתה, ותוס'
דהקשה משום דמפרש נמי לגנאי הוא לה,
משום קפידא, וכמוש"כ ר"ת צריש דצרו,
ולא גרס נפשה דלא צקפידא תליא
מילתא, כו'. הרי דמפרש לרש"י דגנאי
הוא לה, היינו דאית צה קפידא, ומשו"ה
הקשה דלפרוך מצנתיה דרב ינאי דקפדי
אנפשיהו כו', ולפרוך נמי דליתני פשטה ידה
וקיצלה, דזה שייך צדצר דתליא צקפידתה,
אבל גנאי הוא לה לרש"י דהוי גנאי צמהות
ולא מקפידא צעלמא, י"ל דל"ש למיפרך,
והראו לי שכן מצואר צתוס' הרא"ש צציאור
דצרי רש"י, דכתב וז"ל ומצנתיה דרב ינאי
לק"מ, דלקמן פריך לה אצ"ש משום דצעי
דינר, ומשום קפידא, ואע"ג דשו"פ
חשוב ממון לכל דצר, וכיון דצקפידא
תליא מילתא, פריך שפיר, צנתיה דר
ינאי נמי לא ליקדשו, אלא צמידי
דקפדי, יעו"ש.

סימן ה'
בענין המביא גט ופירש"י דאיירי בשליח
הולכה
 גיטין ב.

אע"פ דזריכין לגט לראיה על הגירושין כדי
 לינשא, אין צריך לאמירת צפ"ג.

והביא הר"ן סמך לדברי רש"י מהגמ'
 לקמן דף כד. דתנן התם האשה
 עזמה מציתה את גיטה, ובלבד שהיא
 צריכה לומר צפ"ג וצפ"ג, והקשו צמ"א אשה
 מבי מבי גיטה לידה איגרשה לה, ופי'
 הר"ן דאלמא דכל שנתגרשה כבר אינה
 צריכה קיום הגט.

וביאר הר"ן צטעמא דמילתא, דכיון
 דמדינא לא צריך (קיום), אלא מפני
 חשש שמא יצוא הצעל ויערער, אין לחוש
 לערעורו (שמא יצוא ויערער), אלא כשהוא
 נותנו לשליח להולכה, לפי שצטעמא שהגט יוצא
 מתח"י אינו גומר ומגרש עדיין, ולפיכך (כיון
 שלא גמר וגירש עדיין), חוששין שמא ימלך
 ויערער, אבל כל שהוא נותנו לידה או ליד
 שליח לקבלה, הרי צטעמא שהגט יוצא מתחת
 ידו גומר ומגרש (ואין לחוש שמא ימלך
 ויערער), וכיון שאין לחוש שמא יצוא
 ויערער, הרי אשה מותרת לינשא, אע"פ
 שלא נתקיים הגט, דכל היכא דליכא למיחש
 לערעור דצעל אין האשה צריכה לקיומו של
 גט, וכו' יעו"ש.

תנן המביא גט ממדינת הים צריך
 שיאמר צפני נכתב וצפ"ג. ופרש"י צריך
 השליח המביאו לומר וכו' וטעמא
 מפרש צמ"א, ושליח זה הצעל עשאו שליח
 להולכה עכ"ל.

ודנו בזה אמאי פרש"י דדוקא בשליח
 הולכה, הא בשליח קבלה נמי, איה"ג
 כבר היה הגירושין צמדינת הים, האמנם כיון
 דמציתה הגט לפנינו כדי לינשא על ידו, עדיין
 יצטרך השליח לומר כדי שלא ייחוש לא למזויף
 ולא לנכתב שלא לשמה.

והנה החילוק בין שליח להולכה, לשליח
 קבלה, דצטעמא להולכה לא הוה גירושין
 עד דמטא הגט צא"י מיד השליח ליד האשה,
 ואיירי קודם הגירושין, ואילו בשליח קבלה
 שעשאתו האשה שליח לקבל גיטה צמדינת
 הים, יד השליח כידה, וצנתינת הגט מיד
 הצעל ליד השליח הוה הגירושין, ואין צריך
 לגט אלא לראיה על הגירושין כדי שתוכל
 לינשא על ידו, ואיירי אחר הגירושין.

וסבר רש"י דדוקא קודם הגירושין צריך
 לאמירת צפ"ג, אבל אחר הגירושין

עדותן צ"ד, עד שיהיה שם מערער וכו' ואין חוששין שמא ימלא מזויף, וכו' שאם תצוה לחוש וכו' כך היה לנו לחוש, וכו', שמא צטלו וכו' או שמא עדים פסולים חתמו בו וכו' או שמא שלא לשמה נכתב, וכשם שאין חוששין לזה וכו"ב, אלא נעמידו על חזקתו עד שידוע שהוא צטל, כך לא נחוש לא לשליח ולא לאשה עצמה, שהגט יוצא מתחת ידה, שאין דיני האיסורין כדיני הממונות, (ורק כדיני ממונות נאמר הדין דקיום דאמרינן להו קיימו שטרייכו וחזתו לדינא).

ומבואר צ"מ דכל דין קיום בגט ואמירת צפ"נ וצפ"ג, אין אלא דין בשליח המציא גט קודם הגירושין, והכי נמי באשה עצמה שהתנה עליה הצעל שתהא שליח להולכה, אצל אחר הגירושין, אין צריך קיום ולא חיישינן למזויף כמו דלא חיישינן לשאר פסולים, והוסיף עלה הר"מ דאין דיני האיסורין כדיני הממונות דרק כדיני הממונות נאמר דין קיום, אצל דיני איסורין אין דין קיום, ומזה שכ' בטעם החילוק, צהא דלא צריך קיום בגט, משום שאין דיני האיסורין כדיני הממונות, מצוהר לכאו', דהא דאין צריך קיום בגט לא הוי רק מסבא שלא יערער, וכמושכ' הר"ן, אלא דהוי דין כדיני איסורין דכל זמן דליכא ערעור, אין דין קיום, וצוה דימה חשש מזויף לשאר פסולין דלא חיישינן להו.

והנה הרשב"א לקמן כ"ד ע"א הביא דברי הר"מ, שהאשה שהגט יוצא מתחת

ולדברי הר"ן, מעיקר הדין, אין מקום לחלק בין שליח להולכה דהוי קודם הגירושין, ובין שליח לקבלה, דהוי כבר אחר הגירושין, אלא דאיכא סבא דמעיקר הדין אין צריך כלל קיום, וכל הקיום דצפ"נ כדי שלא יצוה הצעל ויערער אם ימלך על הגירושין, ובשליח לקבלה, דכבר גמר וגירש, לא חיישינן שמא ימלך ויערער.

ובפנ"י הקשה דכ"ז אם נימא דאין כאן חשש מעיקר הדין אלא שמא ימלך הצעל ויערער, אצל לדעת רש"י דחיישינן מעיקר הדין, לכאו' אין נפק"מ בין שליח להולכה ושליח לקבלה, ועוד הקשה דכ"ז לרצא אצל לרצה דסבא משום דאין צקיאין לשמה, הוי חשש מעיקר הדין.

והנה הר"מ פ' ז' גירושין ה' כ"ג כתב וז"ל, האיש שנתן גט לאשתו, ונכתב ונחתם צפניה, ואמר לה הרי את שלוחה להולכה עד צ"ד פלוני, והן יעמידו שליח ויתנו לך גט ותתגרשי בו, הרי"ז נאמנת לומר צפניהם צפ"נ וצפ"ג וכו'.

ובה' כ"ד כ' הר"מ וז"ל, אצל אם לא התנה עליה, אלא נתן לה גיטה, והרי הגט יוצא מתחת ידה, אינה צריכה לומר כלום, והרי היא בחזקת מגורשת, הואיל וגט שצידה כתוב כהלכתו, והעדים תתומים עליו, ואע"פ שאין אנו מכירים כתב העדים ולא נתקיים, אין חוששים לה שמא זיפה אותו, שהרי אינה מקלקלת על עצמה. ועוד שהעדים החתומים על הגט, הרי הן כמי שנחקרה